

תת"ע (תל אביב) 7549-07-17 - מדינת ישראל נ' רעות שיוביץ

תת"ע (תל-אביב-יפו) 7549-07-17 - מדינת ישראל נ' רעות שיוביץ, בעצמהשלום תל-אביב-יפו

תת"ע (תל-אביב-יפו) 7549-07-17

מדינת ישראל

נגד

רעות שיוביץ, בעצמה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בתל-אביב-יפו

[26.03.2018]

לפני כבוד השופטת הגר אדרי

החלטה

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 16/3/17, הודעת תשלום קנס בגין נהיגה ברכב תוך שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות

דיבורית (להלן: "הדו"ח"), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה בהזדמנות הראשונה וביום 26/2/18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד השוטר, משה רשף, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת והגישה צילום אווירי של המקום, אשר התקבל על תנאי וסומן נ/1. המדובר בצילום

אווירי שנלקח מהאינטרנט, אשר אין מספיק מידע לגביו ולכן לא מצאתי מקום לייחס משקל כלשהו לצילום בהכרעת

דין זו.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 16/3/17, בסמוך לשעה 11:20, נהגה הנאשמת ברכב פרטי, תוצרת קיה, מספר רישוי:

7784138, בבני ברק, ברחוב ז'בוטינסקי 115.

השוטר הבחין בנאשמת, דרך חלון הנוסע הקדמי, מחזיקה בידה טלפון נייד עם כיסוי שחור בידה, מול פניה, כאשר

הרכב בתנועה. עוד ציין השוטר כי היה קשר עין רצוף, כי סימן לנהגת לעצור במפרץ אוטובוס אחרי הצומת הקרוב וכי

נעצרה ברחוב ז'בוטינסקי 176 בבני ברק.

מגרסת הנאשמת עולה כי, רכבה היה בעצירה מוחלטת ברמזור אדום, כי הטלפון היה מוחזק על תומך, כי הורתה לוויז לאן להגיע וכי כיסוי הטלפון שלה הוא צבעוני.

בתגובתה הראשונית טענה הנאשמת: "אני רק חיברתי את הוויז, הייתי בעצירה מלאה, כיוונתי את הוויז שיראה לי את הדרך".

בחקירתה הנגדית, טענה כי כיוון הוויז, כתגובתה הראשונית, הינו פונקציה המופעלת באמצעות רמקול ועמדה איתנה על דעתה כי עשתה פעולה זו כשהרכב היה בעצירה מוחלטת.

מחקירת עד התביעה עולה כי הבחין בעבירה ברחוב ז'בוטינסקי מספר 115 אולם, בשל שיפוצים שעושים במקום, בשל עבודות הרכבת הקלה, לוקח זמן להעמיד רכב שהעבירה נאכפה כנגדו, לדבריו ולכן, עצר את רכבה ברחוב ז'בוטינסקי מספר 176.

זאת ועוד, עד התביעה לא זכר להגיד האם אכף את העבירה כאשר היה רכוב על אופנוע או ברכב פרטי והאם עשה שימוש במצלמה שהייתה ברשותו.

לדידי, קיימים הבדלים בין אכיפת עבירה מאופנוע או מרכב פרטי. לאור כך, חסרים פרטים גם בשאלה האם הבחין השוטר ברכב הנאשמת בתנועה ממקום מושבו, מהו הנתב בו עמד או נסע וממנו ראה את העבירה, האם גם הוא היה בתנועה שעה שהבחין ברכב ומהם כיווני הנסיעה שעה שהבחין בעבירה באותו רחוב במספר אי זוגי וביצע אכיפה במספר זוגי.

אין מחלוקת כי המדובר במקום אכיפה ובו אתרי בניה וכי היה עומס רכבים והתנועה הייתה איטית.

לשאלת הנאשמת, עד התביעה העיד בעמוד 6 לפרוטוקול שורות 11-17, 30-32, כי הבחין בעבירה ברחוב ז'בוטינסקי 115, עצר את רכב הנאשמת בהמשך, ברחוב ז'בוטינסקי 176, טען כי מדובר באותו נתיב נסיעה וכפי הנראה המיקום היה מול מפרץ האוטובוס שבו אכף אולם בהמשך, לשאלת התובעת איך יכול להיות שבאותו קו נסיעה ראה 115, מספר אי זוגי ועצר את הנאשמת במספר 176 שזה זוגי השיב העד: "אני לא הגורם האחראי להצגת מספרי הבניינים וזה מה שראיתי". עדות המוסיפה על אי הוודאות.

לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים, הראיה שהוגשה ושמעתי עדויותיהם, לא השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

בהתאם לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה: "נהגת ברכב הנ"ל ובעת שהרכב היה בתנועה השתמשת בטלפון נייד דלא באמצעות דיבורית בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה".

תיעוד העבירה חסר בפרטים. עד התביעה לא רשם מיקום שלו בנתיבים ביחס לרכב הנאשמת, כמו גם לא רשם באיזה רכב אכף את העבירה. הדבר מהותי בשאלה האם וכיצד הבחין ברכב הנאשמת בתנועה ובוודאי כאשר מוסכם כי התנועה הייתה איטית ועברה כברת דרך עד אשר נעצר רכבה.

המדובר בשעת בוקר, עומס תנועה, השוטר הבחין בעבירה כפי הנראה תוך כדי נהיגה, בהתייחס לעובדה כי לא ניתן לדעת מאיזה רכב נאכפה העבירה כמו גם למרחק הלא קטן שעברה הנאשמת מרגע שהעד הבחין בעבירה ועד אשר אכף אותה הלכה למעשה, באשר לסוגיה של קשר עין ולסוגיה כי מספר הרכוב בו נרשם כי נעצרה הוא זוגי שעה שהבחין בעבירה במספר אי זוגי, מובילה לספק ממנה הנאשמת רשאית ליהנות.

הנאשמת עשתה עליו רושם אמין, כפרה בביצוע העבירה בהזדמנות הראשונה ושה על כפירתה גם בביהמ"ש. עדות הנאשמת אחת היא מרגע שנעצרה על ידי השוטר ועד עדותה בביהמ"ש.

לאור כל האמור לעיל ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, התעורר בליבי ספק באשר למסקנה כי הנאשמת עשתה שימוש בטלפון תוך כדי נהיגה ולכן, החלטתי לזכות את הנאשמת ולו רק מחמת הספק.

המדובר בעבירה פלילית אשר נטל השכנוע רובץ על כתפי המאשימה. ואם מונחת בפני ביהמ"ש עדות יחידה, הרי שבטרם יוכל ביהמ"ש לבסס עליה הרשעה בפלילים, מוטלת החובה לנהוג משנה זהירות.

לאור כל האמור, אני קובעת כי עובדות כתב האישום לא הוכחו בפניי מעל לכל ספק סביר ועל כן אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק.

המזכירות תעביר העתק הכרעת דין זו לצדדים.

מועד הדיון הקבוע בטל.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ח, 26 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.